

затвора, има още три, но, добъръ е Господъ, и тѣхъ ще прѣкарамъ. Тука въ София има единъ чифутинъ, който ги има алтънитѣ съ хутия. Щомъ излѣза, първата ми работа ще бжде да се срѣшна съ него, пъкъ послѣ, ако ще и умрѣ.

— Ами самъ ли ще направишъ това, му казахъ азъ.

— Съ другари, другари, като тебе юнаци ще намѣря!

Тоя човѣкъ по вѣнкашността си приличаше на единъ фабрикуванъ хайдутинъ. Като че бѣ за такъвъ роденъ. Ако се не лъжа тогава азъ се замислихъ силно върху това.

Единъ день захвана да говори за смъртѣта и то съвсѣмъ хладнокрѣвно. Тя никакъ не го възмущаваше. Той гледаше на нея като на нищо, което може да бжде и нищо. »Страхъ ме е, казваше той, отъ смъртъ марцина.« За да ме увѣри, че смъртѣта е свършено единъ легкъ моментъ и, че тя не е тъй страшна и грозна, както ни се прѣдставя, прѣдложи ми единъ опитъ, на когото азъ се съгласихъ.

— Браво, юнакъ си бѣ, ми каза Ради, ти се не плашишъ отъ нищо, такива хора азъ обичамъ.

Слѣдъ това взе отъ единъ селянинъ учукура му, осука го добръ, накара ме да седна до краката му по турски, нави учукура на врата ми, кръстоса го, опѣна го и изведнажъ ме излигна малко отъ земята. Нѣколко секунди и азъ вече съмъ билъ полумъртавъ съ клюмнала глава. Той ми освободилъ твърдѣ бърже грѣклана и внимателно ме сложилъ на земята. Чакъ слѣдъ десетина минути, съмъ започналъ да се свѣстявамъ. Най-послѣ азъ усѣтихъ като, че мрави поѣплиха по тѣлото ми, слѣдъ което азъ бѣхъ въ себе си, потъналъ въ виръ-вода отъ потъ!

— Е, сега можешъ ли да си прѣдставишъ, колко е страшна смъртѣта! каза той съ насмѣжка.

Казваше, че прѣзъ цѣлия си животъ не билъ виждалъ нито единъ човѣкъ като Василь Левски тъй безстрашливъ и хладнокрѣвенъ прѣдъ смъртѣта,